

eiser niet voldaan heeft aan zijn stelplicht, althans het opzet onvoldoende gemotiveerd heeft betwist.

23. Wat hiervan ook zij, uit een en ander valt wel een les te trekken voor de praktijk. Zoals men zich er (hopelijk) van bewust is dat een bewijsaanbod in de regel voldoende specifiek dient te zijn, doet men er goed aan het algemene bewijsaanbod niet te vergeten, zeker wanneer tegenbewijs wordt aangeboden. Zoals wel vaker geldt ook hier: 'dubbel genaaid houdt beter'.

M.F. Lameris en J. Ramaker
Banning N.V.

87
<p>Hoge Raad 1 april 2016, nr. 15/00578 ECLI:NL:HR:2016:542 (mr. Numann, mr. Van Buchem-Spapens, mr. Streefkerk, mr. Heisterkamp, mr. Snijders) Noot G.J. de Bock en R.A.G. de Vaan</p>
<p>Onrechtmatige daad. Aansprakelijkheid voor dreiging met executie vonnis. Vonnis later vernietigd.</p>
<p>Bevestiging van vaste rechtspraak dat de partij die dreigt met executie, waardoor de wederpartij is gedwongen tot nakoming van een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis voordat het in kracht van gewijsde is gegaan, in beginsel onrechtmatig handelt en schadelijkt is bij latere vernietiging van het vonnis. De betekening van het vonnis ter inleiding van de executie is in beginsel voldoende om aan te nemen dat sprake is van dreiging met executie. Met die betekening geeft de partij die het vonnis laat betekenen immers te kennen nakoming van het vonnis te verlangen. In beginsel is het daarbij niet van belang dat dwangsommen pas verbeurd raken een maand na betekening van het vonnis.</p>
<p>[Rv art. 351; BW art. 6:162]</p>

In eerste instantie werd door het Gerecht in eerste aanleg op 12 mei 2009 een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis gewezen waarin gedaagde Duck werd bevolen om binnen een maand na betekening van het vonnis een villa en de bovenste etage van een ander gebouw te slopen onder oplegging van een dwangsom voor het geval de sloop niet binnen die maand is afgerond. Duck stelde tegen dit vonnis hoger beroep in.

Eiser betekende het vonnis in eerste aanleg op 29 juni 2009. Duck stelde op dezelfde dag een incidentele vordering tot schorsing van de executie in (art. 272 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering Sint Maarten, vergelijkbaar met art. 351 Rv).

Duck stelde dat de sloop tot wel drie maanden zou kunnen duren, en zag zich vanwege de korte termijn die voor de sloop is bepaald (één maand) en de daarbij vastgestelde dwangsom (\$ 5000,= per dag, maximaal \$ 1.000.000,=), genoodzaakt de sloop, ondanks dat op haar schorsingsincident binnen afzienbare tijd zou worden beslist, aan te doen vangen.

De executie van het vonnis werd door het hof op 16 juli 2009 geschorst, en in de hoofdzaak werd het vonnis uiteindelijk vernietigd. Duck vordert schadevergoeding van haar wederpartij in verband met de sloopwerkzaamheden tussen 29 juni 2009 (datum betekening) en 16 juli 2009 (schorsing executie).

De Hoge Raad bevestigt dat de partij die door dreiging met de executie van een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis de wederpartij heeft gedwongen tot nakoming van dat vonnis voordat dit in kracht van gewijsde is gegaan, in beginsel onrechtmatig handelt en schadelijkt is, wanneer dat vonnis in hoger beroep wordt vernietigd. Daaraan voegt de Hoge Raad toe dat de betekening van een vonnis aan de wederpartij ter inleiding van de executie in beginsel voldoende is om aan te nemen dat sprake is van dreiging met executie in voornoemde zin. Het is daarbij in de gegeven omstandigheden in beginsel niet van belang dat de veroordeling inhoudt dat tot een maand na betekening van het vonnis de gelegenheid bestaat om het bevel na te leven zonder dat dwangsommen verbeurd raken.

Duck International Ltd,
gevestigd te Anguilla,
verzoekster tot cassatie,
advocaat: mr. J.W.H. van Wijk,
tegen
[verweerder],
wonende te [woonplaats],
verweerder in cassatie,
niet verschenen.

Partijen zullen hierna ook worden aangeduid als Duck en [verweerder].

Hoge Raad:

1 Het geding in feitelijke instanties

Voor het verloop van het geding in feitelijke instanties verwijst de Hoge Raad naar de navolgende stukken:

a. het vonnis in de zaak A.R.2011/240 van het gerecht in eerste aanleg te Sint Maarten (hierna: het gerecht) van 30 oktober 2012;

b. het vonnis in de zaak AR 240/2011 ghis 68745 – H 132/2014 van het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba (hierna ook: het hof) van 7 november 2014.

Het vonnis van het hof is aan dit arrest gehecht.

2 Het geding in cassatie

Tegen het vonnis van het hof heeft Duck beroep in cassatie ingesteld. Het cassatierecht is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

[verweerder] heeft geen verweerschrift ingediend.

De conclusie van de Advocaat-Generaal P. Vlas strekt tot vernietiging van het vonnis van het hof en tot terugwijzing.

3 Beoordeling van het middel

3.1 In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

(i) Bij uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis van 12 mei 2009 heeft het gerecht op vordering van [verweerder] Duck veroordeeld om binnen een maand na betekening van het vonnis [a-straat 1] te Sint Maarten en de bovenste verdieping van [A] te Sint Maarten (hierna gezamenlijk ook: het gebouwde) af te breken, onder bepaling van een dwangsom van US\$ 5000,= per dag tot een maximum van US\$ 1.000.000,=. Tegen dit vonnis heeft Duck tijdig hoger beroep ingesteld.

(ii) Op 29 juni 2009 heeft [verweerder] het vonnis aan Duck doen betekenen. Op diezelfde datum heeft Duck bij het hof een vordering ingesteld tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het vonnis. Op 16 juli 2009 heeft het hof de tenuitvoerlegging van het vonnis geschorst.

(iii) Duck heeft in de periode dat de schorsingsvordering ahangig was, derhalve in de periode van 29 juni 2009 tot 16 juli 2009, een begin gemaakt met de afbraak van het gebouwde.

(iv) Bij vonnis van 17 december 2010 heeft het hof het vonnis van 12 mei 2009 vernietigd. Het vonnis van het hof van 17 december 2010 is in kracht van gewijsde gegaan.

3.2.1 Duck vordert in dit geding in conventie de veroordeling van [verweerder] tot betaling van een bedrag van US\$ 93.424,15, zijnde de kosten van de afbraakwerkzaamheden in de periode van 29 juni 2009 tot 16 juli 2009. Zij heeft daaraan ten grondslag gelegd dat [verweerder] aansprakelijk is voor de door haar geleden schade omdat hij een later vernietigd vonnis heeft tenuitvoergelegd. [verweerder] heeft in reconventie een vordering ingesteld die thans geen rol speelt.

Het gerecht heeft de vordering van Duck toegewezen.

3.2.2 Het hof heeft het vonnis van het gerecht vernietigd en de vordering van Duck alsnog afgewezen. Het heeft daartoe onder meer het volgende overwogen:

“3.3. Vastgesteld wordt dat Duck op dezelfde dag dat het bestreden vonnis aan haar is betekend, bij het Hof een vordering heeft ingediend om de tenuitvoerlegging van dat bestreden vonnis te schorsen. Gelet op de aard van een schorsingsprocedure ex artikel 272 Rv en het feit dat procespartijen tot op zekere hoogte rekening dienen te houden met elkaars belangen, kan van de partij ten gunste van wie het vonnis is geweest, in veel gevallen worden verlangd dat zij gedurende de schorsingsprocedure geen executiemaatregelen treft. Daarom mocht van Duck worden verwacht dat zij voordat zij tot (dure) maatregelen zoals afbraak van een etage zou overgaan, eerst in overleg met [verweerder] zou treden in verband met het feit dat zij een schorsingsprocedure ahangig had gemaakt, en indien [verweerder] ondanks dit overleg zou hebben geweigerd de executiemaatregelen op te schorten totdat de schorsingsprocedure zou zijn afgerond, had van Duck mogen worden verwacht dat zij een spoedmaatregel bij het Hof zou aanvragen, alvorens executiekosten te maken. Nu Duck is aangevangen met de afbraakwerkzaamheden tijdens de periode dat de schorsingsvordering bij het Hof ahangig was, zonder overleg met [verweerder] en zonder een spoedmaatregel te vragen, en overigens ook (ruim) voordat de dwangsommen zouden worden verbeurd (een maand na betekening), dient te worden geoordeeld dat de afbraakkosten die Duck heeft gemaakt voor haar risico dienen te komen. De vordering in conventie van Duck om [verweerder] te veroordelen tot betaling van deze kosten zal dan ook worden afgewezen.”

3.3.1 Onderdeel 1 klaagt onder meer dat het hof heeft miskend dat de partij die door dreiging met executie van dwangsommen de wederpartij heeft gedwongen tot nakoming van een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis voordat dit in kracht van gewijsde is gegaan, onrechtmatig handelt en schadeplichtig is wanneer het vonnis in hoger beroep wordt vernietigd. Onderdeel 2 klaagt kort gezegd dat het oordeel van het hof onbegrijpelijk is althans onvoldoende gemotiveerd. Het onderdeel wijst erop dat het hof de volgende stellingen van Duck niet in zijn beoordeling heeft betrokken:

(i) Het was voor Duck noodzakelijk om, wilde zij niet het risico van de verbeurde van dwangsommen lopen, vanaf 29 juni 2009 alvast een begin te maken met de afbraak van het gebouwde. Bij een ongunstige uitkomst van de schorsingsprocedure zou er

veel te weinig tijd overblijven om nog binnen de termijn van één maand na de betekening aan het vonnis te voldoen.

(ii) [verweerder] heeft het vonnis van 12 mei 2009 laten betekenen en dwangsommen laten aanzeggen in de wetenschap dat Duck hoger beroep had ingesteld.

(iii) [verweerder] is door zijn toenmalige advocaat gewezen op het risico dat het vonnis van 12 mei 2009 in hoger beroep geen stand zou houden en op het feit dat aansprakelijkheidsrisico's kleefden aan de executie van het vonnis. Ook Duck heeft [verweerder] voor die risico's gewaarschuwd.

Onderdeel 3 klaagt dat indien het oordeel van het hof aldus moet worden begrepen dat sprake is van eigen schuld van Duck, zijn oordeel blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting.

3.3.2 Bij de beoordeling van de klachten wordt het volgende vooropgesteld.

Volgens vaste rechtspraak moet worden aangenomen dat de partij die door dreiging met executie van een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis de wederpartij heeft gedwongen tot nakoming van dat vonnis voordat dit in kracht van gewijsde is gegaan, in beginsel onrechtmatig handelt en schadeplichtig is wanneer het vonnis in hoger beroep wordt vernietigd (vgl. onder meer HR 19 mei 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA5863, NJ 2000/603).

De betekening van het vonnis aan de wederpartij ter inleiding van de executie is in beginsel voldoende om aan te nemen dat sprake is van dreiging met executie als bedoeld in deze rechtspraak. Door die betekening geeft de executant immers te kennen nakoming van het vonnis te verlangen.

3.3.3 Zoals de onderdelen 1-3 naar de kern genomen klagen, valt het oordeel van het hof niet in overeenstemming te brengen met vorenstaande regels. Uit de betekening van het vonnis van 12 mei 2009, dat uitvoerbaar bij voorraad was verklaard, volgde immers dat [verweerder] nakoming van de daarin uitgesproken veroordeling verlangde. Daarvan uitgaande was er, anders dan het hof heeft overwogen, voor Duck geen aanleiding om het initiatief te nemen voor overleg met [verweerder] over de nakoming van het vonnis, maar lag het eerder op de weg van [verweerder] overleg met Duck te gaan voeren. Dat werd niet anders toen Duck bij het hof schorsing van de executie had gevorderd, waarvan [verweerder] op de hoogte was. Het hof heeft geen omstandigheden vastgesteld waaruit anders voortvloeit.

In een geval als het onderhavige is, anders dan het hof tot uitgangspunt heeft genomen, in beginsel niet van belang dat de veroordeling inhoudt dat tot een maand na betekening van het vonnis de gelegenheid bestaat om het bevel na te leven voordat dwangsommen worden verbeurd.

De veroordeelde is immers aanstonds gehouden tot nakoming van het vonnis en in dit geval hield het vonnis in dat Duck binnen een maand na de betekening de in het vonnis genoemde villa en verdieping diende af te breken.

De klachten treffen derhalve doel.

3.4 De overige klachten van het middel behoeven geen behandeling

4 Beslissing

De Hoge Raad:

vernietigt het vonnis van het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van 7 november 2014;

wijst het geding terug naar dat hof ter verdere behandeling en beslissing;

veroordeelt [verweerder] in de kosten van het geding in cassatie, tot op deze uitspraak aan de zijde van Duck begroot op € 2639,49 aan verschotten en € 2600,= voor salaris.

NOOT

1. Volgens vaste rechtspraak is het in beginsel onrechtmatig een wederpartij te dwingen tot nakoming van een nog niet in kracht van gewijsde gegaan vonnis door te dreigen met de executie, wanneer het vonnis in hoger beroep wordt vernietigd (vgl. HR 19 februari 1999, *NJ* 1999/367, r.o. 3.3, HR 19 mei 2000, *NJ* 2000/603, m.nt. H.J. Sniijders, r.o. 3.4, HR 11 april 2008, *NJ* 2008/225, r.o. 4.3 en recentelijk nog Rb. Gelderland 12 februari 2016, ECLI:NL:RBGEL:2016:1491, r.o. 4.3). In het onderhavig arrest van de Hoge Raad wordt deze regel nader gepreciseerd: de betekening van een vonnis aan de wederpartij is in beginsel voldoende om aan te nemen dat sprake is van dreiging met executie.

2. De feiten van deze zaak speelden zich af op Sint Maarten, waar Duck op 12 mei 2009 in eerste aanleg door het Gerecht in Eerste Aanleg te Sint Maarten (hierna: het Gerecht) bij uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis werd bevolen een villa en de bovenste etage van een ander bouwwerk te slopen. De sloop diende binnen een maand na betekening van het vonnis te zijn afgerond. Het Gerecht legde een dwangsom op voor het geval de sloop niet binnen die maand is afgerond van \$ 5000,= per dag en een maximum van \$ 1.000.000,=. Duck kwam tijdig in hoger beroep tegen dit vonnis.

3. Ruim anderhalve maand nadat het vonnis werd gewezen, en wel op 29 juni 2009, betekende eiser in eerste aanleg het vonnis aan Duck. Op dezelfde dag stelde Duck een incidentele vordering in op grond van art. 272 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering Sint Maarten. Dit artikel valt te vergelijken met art. 351 Rv, en strekt ertoe de executie van het vonnis te schorsen. Duck had de aanzegging van de executie kennelijk voorzien.

4. Tijdens de behandeling van de incidentele vordering legde Duck offertes over waaruit bleek dat de sloop tien weken tot wel drie maanden zou kunnen duren. Mede op grond van deze ‘nieuwe feiten’ die, zo overweegt het handelende Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba (hierna: het Hof), “niet in aanmerking konden worden genomen doordat zij zich eerst na de uitspraak van de eerste rechter hebben voorgedaan”, wordt de tenuitvoerlegging van het vonnis, bij arrest van 16 juli 2009, geschorst.

5. Tussen 29 juni 2009 en 16 juli 2009 verrichtte Duck niettemin de nodige sloopwerkzaamheden. De kosten van deze werkzaamheden bedroegen \$ 93.424,15. Op 17 december 2009 werd het vonnis van het Gerecht vernietigd door het Hof. Duck startte vervolgens een zaak tegen de eiser in de voorgaande procedure om zijn sloopkosten te verhalen; eiser zou onrechtmatig hebben gehandeld door te dreigen met de executie van het later vernietigde vonnis.

6. Eén markant punt aan de zaak is dat Duck op de dag van de betekening van het vonnis direct een schorsingsincident aanhangig maakte. Het lijkt er welhaast op dat Duck gewacht heeft met het instellen van die incidentele vordering. Deze vordering had Duck ook reeds in de zes weken vóór die betekening kunnen instellen. Daar komt bij dat Duck als schade in de aansprakelijkheidszaak enkel de kosten van het sloopwerk vergoed wenste te krijgen en niet ook de schade die het sloopwerk aan de villa en/of de etage heeft opgeleverd of de kosten van herstel.

7. Het Hof oordeelde in de aansprakelijkheidszaak bij vonnis van 7 november 2014 dat van Duck had mogen worden verwacht dat zij, nadat zij een procedure tot schorsing van de executie was gestart, in overleg was getreden met de eiser uit de voorgaande procedure. Omdat Duck dat niet heeft gedaan maar gewoonweg is gaan slopen, dienden de kosten van het sloopwerk voor

rekening van Duck te blijven, aldus het Hof. Hierbij wees het Hof nog op de omstandigheid dat Duck al was begonnen met de sloop vóórdat de eerste dwangsom verbeurd raakte, en dat Duck ook een spoedmaatregel bij het Hof had kunnen aanvragen.

8. De Hoge Raad vernietigt, in lijn met de conclusie van de advocaat-generaal, de uitspraak van het Hof. Het Hof heeft met name ten onrechte overwogen dat Duck het overleg met de eiser had moeten zoeken alvorens tot sloop over te gaan. Een dergelijke verplichting tot overleg bestond niet; ook niet nadat Duck het schorsingsincident had ingesteld. Het zoeken van overleg had veeleer op de weg van executant gelezen.

9. Dit arrest is een bevestiging van het geldende recht op het terrein van aansprakelijkheid wegens onrechtmatige executie. Nieuw is dat de Hoge Raad in deze zaak uitdrukkelijk overweegt dat “de betekening van het vonnis aan een wederpartij ter inleiding van de executie (...) in beginsel voldoende [is] om aan te nemen dat sprake is van dreiging met executie”, die volgens de vaste rechtspraak onrechtmatig kan zijn.

10. Onverwacht is dit oordeel van de Hoge Raad niet. Het Gerechtshof 's-Gravenhage besliste in 2012 al in dezelfde zin (Gerechtshof 's-Gravenhage 27 november 2012, ECLI:NL:GHSGR:2012:BY4189, r.o. 7). De Rechtbank Haarlem oordeelde in 1998 al dat zelfs de enkele aanmaning (nog vóór een eventuele betekening) om aan een vonnis te voldoen, aansprakelijkheid kan scheppen (Rb. Haarlem 1 september 1998, «JOR» 1998/142, m.nt. A.A. van Rossum). Ook de Kantonrechter Alkmaar besliste recentelijk dat een aanmaningsbrief waarin duidelijk met executie wordt bedreigd, onder omstandigheden onrechtmatig kan blijken (Rb. Noord-Holland 25 februari 2015, ECLI:NL:RBNHO:2015:1875, r.o. 16). Deze kantonrechter wees er nog wel op dat de daadwerkelijke executie niet kan aanvangen zonder betekening van de grosse van het uitvoerbaar bij voorraad verklaarde vonnis aan de wederpartij (art. 430 lid 1 en lid 3 Rv). Het is goed dat de Hoge Raad nu onomwonden heeft bevestigd dat het betekenen van een vonnis in beginsel geldt als de ‘dreiging met executie’, zoals in de hiervoor aangehaalde jurisprudentie toegepast.

11. Het feit dat de enkele aanmaning tot nakoming of betekening van het vonnis al aansprakelijkheid kan scheppen, is voor advocaten reden te meer om Gedragsregel 19 van de Nederlandse Orde van Advocaten in acht te nemen. Goed overleg met de (advocaat van de) wederpartij over ‘hoe nu verder’ kan in een zaak waarin onomkeerbare (of: duur te herstellen) gevolgen te verwachten zijn, veel schade voorkomen. De door het Hof in bovenstaande zaak aangenomen ‘plicht tot overleg’ voor de veroordeelde, waarbij schending van die plicht in de weg zou staan aan het eisen van schadevergoeding, gaat de Hoge Raad en de A-G onzes inziens terecht te ver.

12. In de kernoverwegingen 3.3.2 tweede alinea en 3.3.3 tweede alinea laat de Hoge Raad met twee keer een “in beginsel” ruimte voor nadere rechtsontwikkeling. Die ruimte kwam vorig jaar nog aan de orde in een van de vele *Yukos*-procedures (Rb. Amsterdam 11 februari 2015, ECLI:NL:RBAMS:2015:651, r.o. 4.3.5). In de aanloop naar de hier bedoelde uitspraak van de Rechtbank Amsterdam hadden Promneftstroy en Rosneft gelden van Yukos International laten bevriezen, na in kort geding daartoe een bevel aan Yukos International te hebben verkregen. Uiteindelijk werd dit bevel in cassatie vernietigd. Volgens de rechtbank Amsterdam is in een situatie als deze denkbaar dat de executanten van het bevel ook achteraf toch *niet* onrechtmatig hebben gehandeld wanneer in een bodemzaak zou komen vast te staan zij wel degelijk recht hadden op bevrozing van die gelden. Omdat van een dergelijke vaststelling (nog) geen sprake was (is), ging deze variant van de ‘in beginsel-uitzondering’ in dit geval niet op.

13. De door de Hoge Raad gecreëerde ruimte voor afwijking biedt

een opening voor het aftasten van de grenzen. De hier gegeven hoofdregel is met name nuttig in gevallen waarin het later vernietigde vonnis een bevel onder oplegging van een dwangsom bevat, en waarin de gevolgen van de min of meer vrijwillige voldoening aan het vonnis moeilijk ongedaan gemaakt kunnen worden. In andere praktijkgevallen, bijvoorbeeld waarin bij de betekening van het vonnis wordt gemeld dat pas tot executie zal worden overgegaan wanneer de hoger beroepstermijn is verstreken, lijkt de hier bevestigde hoofdregel zonder het “in beginsel” wat te rigide. De redactie van het exploit ter betekening van een vonnis zal vanuit het aansprakelijkheidsperspectief nog eens kritisch tegen het licht moeten worden gehouden.

G.J. de Bock en R.A.G. de Vaan
TeekensKarstens advocaten notarissen

88

Hoge Raad
8 april 2016, nr. 15/02096
ECLI:NL:HR:2016:606
ECLI:NL:PHR:2016:40
(mr. Streefkerk, mr. Heisterkamp, mr. Tanja-van den Broek)
(concl. A-G mr. Wesseling-van Gent)
Noot M.C. van Rijswijk en R.P. van den Broek

Appelprocesrecht. Pilotreglement Hof Amsterdam. Verlening van korte nadere termijn voor memorie van grieven (HR 17 april 2015, ECLI:NL:HR:2015:1064, NJ 2015/210). Ook ambtshalve?

Toepassing van het pilotreglement van het Gerechtshof Amsterdam. Indien niet op de eerste daartoe bepaalde datum van grieven is gediend, dient zonder meer een (korte) extra termijn van veertien dagen te worden verleend om het verzuim te herstellen. Dit dient ambtshalve te geschieden, dus ook als appellant, zoals in het onderhavige geval, niet vóór het wijzen van arrest heeft verzocht om alsnog van grieven te mogen dienen.

[Pilotreglement art. 1.6]

In het onderhavige geval is het pilotreglement van het Gerechtshof Amsterdam toegepast dat aanmerkelijk afwijkt van het landelijk procesreglement, in die zin dat sprake is van één termijn voor het indienen van memories, die niet wordt verlengd, terwijl bij overschrijding van die termijn, zonder peremptoirstelling of voorafgaande waarschuwing, ambtshalve akte niet-dienen wordt verleend. De Hoge Raad heeft daarover eerder overwogen: (i) dat de goede procesorde meebrengt dat – met toepassing van art. 1.6 van het pilotreglement – het belang van het voorkomen van onredelijke vertraging van het geding moet worden afgewogen tegen de ernst van het verzuim en de gevolgen die strikte naleving van het reglement zou hebben voor de procesvoering van de partij die erdoor wordt getroffen en (ii) dat in een geval waarin niet op de eerste daartoe bepaalde datum van grieven is gediend, die afweging zonder meer dient te leiden tot het verlenen van een (korte) termijn van veertien dagen om het verzuim te herstellen (HR 17 april 2015, ECLI:NL:HR:2015:1064, NJ 2015/210). Dit is niet anders in het

geval, zoals het onderhavige, waarin appellant niet vóór het wijzen van arrest heeft verzocht om alsnog van grieven te mogen dienen. De rolraadsheer dient bedoelde afweging ambtshalve te maken (en dus de nadere termijn voor grieven zonder meer te verlenen), op het moment dat hij constateert dat niet op de eerste daartoe bepaalde datum van grieven is gediend. Indien de rolraadsheer heeft nagelaten een nadere termijn voor grieven te verlenen, mag geen niet-ontvankelijkverklaring volgen, maar dient het hof appellant alsnog de hiervoor bedoelde korte termijn te verlenen.

1. [Eiser 1],
wonende te [woonplaats],
2. [eisers 2],
wonende te [woonplaats],
eisers tot cassatie,
advocaat: mr. D.M. de Knijff,
tegen
1. PriceWaterhouseCoopers N.V.,
gevestigd te Amsterdam,
2. [verweerder 2]
wonende te [woonplaats],
verweerders in cassatie,
advocaat: mr. F.E. Vermeulen.

Partijen zullen hierna ook worden aangeduid als [eiser] c.s. en PWC c.s.

Het gaat in deze zaak om de vraag of het gerechtshof Amsterdam akte niet-dienen van grieven mocht verlenen op basis van het per 1 januari 2013 bij dit hof geldende pilotreglement¹.

Conclusie van de Advocaat-Generaal:

1. Feiten² en procesverloop³

1.1 Eisers tot cassatie, [eisers] (hierna ook: [eiser] c.s.), destijds beiden hoogleraar in de psychiatrie aan de Erasmus Universiteit te Rotterdam, waren sinds 1 februari 1985 respectievelijk 1983 afdelingshoofd en plaatsvervangend afdelingshoofd van de Afdeling Psychiatrie van het Academisch Ziekenhuis Rotterdam Dijkzicht (hierna: het AZR), thans Erasmus Medisch Centrum. Per 1 januari 1990 zijn [eisers] met elkaar een maatschap Psychiatrie aangegaan. Naast [eisers] maakten van de medische staf van de Afdeling Psychiatrie van het AZR (hierna: de Afdeling) ook andere psychiaters deel uit (hierna: de stafleden).

1.2 [eiser] c.s. en de stafleden genoten uit hoofde van hun ambtelijke aanstelling in een academisch ziekenhuis een ambtelijke honorering. Daarnaast ontvingen zij een boven ambtelijke uitkering uit de opbrengsten van de behandeling van particulier verzekerde patiënten.

1.3 De declaraties voor de behandeling van particuliere (niet-ziekenfonds-)patiënten op de Afdeling werden geïnd door de aan het AZR verbonden Stichting Honorariumfonds Specialisten Dijkzicht (hierna: Honorariumfonds) en de Stichting Centrale Inning AZR (hierna: SCI). Het Honorariumfonds verstreekte uit deze inkomsten, bovenop het ambtelijk honorarium, uitkeringen aan de stafleden. De gelden die SCI inde, werden door

1 Pilot gerechtshof Amsterdam, Aanpassing van het landelijk procesreglement voor civiele dagvaardingszaken bij de gerechtshoven.
2 Voor zover thans van belang. Ontleend aan rov. 2.1-2.13 van het vonnis van 11 juni 2014 van de rechtbank Amsterdam.
3 Voor zover thans van belang. Zie rov. 1 van het vonnis van 11 juni 2014 van de rechtbank Amsterdam en rov. 1 van het arrest van 3 maart 2015 van het gerechtshof Amsterdam.